

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 16 marca 2017 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo do publicznego udostępniania utworów — Artykuł 3 ust. 1 — Wyjątki i ograniczenia — Artykuł 5 ust. 3 lit. o) —

Rozpowszechnianie programów telewizyjnych za pośrednictwem lokalnej sieci kablowej — Uregulowanie krajowe przewidujące wyjątki dotyczące instalacji umożliwiających dostęp co najwyżej 500 użytkowników będących abonamentami oraz retransmisji na terytorium krajowym programów nadawców publicznych

W sprawie C-138/16

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Handelsgericht Wien (sąd gospodarczy w Wiedniu, Austria) postanowieniem z dnia 16 lutego 2016 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 7 marca 2016 r., w postępowaniu:

Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

przeciwko

Zürs.net Betriebs GmbH,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes izby, J. Malenovský (sprawozdawca) i M. Safjan, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM) przez M. Waltera, Rechtsanwalt,
- w imieniu Zürs.net Betriebs GmbH przez M. Ciresę, Rechtsanwalt,
- w imieniu rządu austriackiego przez C. Pesendorfer, działającą w charakterze pełnomocnika,

* Język postępowania: niemiecki.

— w imieniu rządu polskiego przez B. Majczynę, działającego w charakterze pełnomocnika,
— w imieniu Komisji Europejskiej przez T. Scharfa oraz J. Samnaddę, działających w charakterze pełnomocników,
podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni z jednej strony art. 3 ust. 1 i art. 5 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. 2001, L 167, s. 10), a z drugiej strony art. 11 bis ust. 1 pkt (ii) Konwencji berneńskiej o ochronie dzieł literackich i artystycznych z dnia 9 września 1886 r., w brzmieniu wynikającym z aktu paryskiego z dnia 24 lipca 1971 r., zmienionej w dniu 28 września 1979 r. (zwanej dalej „konwencją berneńską”).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM) a Zürs.net Betriebs GmbH (zwaną dalej „Zürs.net”) w przedmiocie żądania AKM mającego na celu udzielenie jej przez Zürs.net informacji na temat liczby abonentów przyłączonych do sieci kablowej, której operatorem jest Zürs.net, oraz ewentualnie wypłacenia jej wynagrodzenia, wraz z odsetkami za zwłokę, z tytułu udostępnienia utworów chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnymi.

Ramy prawne

Prawo międzynarodowe

Traktat WIPO o prawie autorskim

- 3 Światowa Organizacja Własności Intelektualnej (WIPO) przyjęła w Genewie w dniu 20 grudnia 1996 r. traktat WIPO o prawie autorskim, który wszedł w życie w dniu 6 marca 2002 r. Traktat ten został zatwierdzony w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2000/278/WE z dnia 16 marca 2000 r. (Dz.U. 2000, L 89, s. 6).
- 4 Traktat WIPO o prawie autorskim przewiduje w art. 1 ust. 4, że umawiające się strony zastosują się do art. 1–21 konwencji berneńskiej.

Konwencja berneńska

- 5 Artykuł 11 bis ust. 1 pkt (ii) konwencji berneńskiej przewiduje:
„1) Autorzy dzieł literackich i artystycznych korzystają z wyłącznego prawa udzielania zezwoleń na:
[...]
ii) wszelkie publiczne rozpowszechnianie za pomocą środków przekazu przewodowego lub bezprzewodowego dzieł nadawanych drogą radiowo-telewizyjną, jeśli to rozpowszechnianie jest dokonywane przez inną organizację niż ta, która je nadała pierwotnie”.

Prawo Unii

Dyrektywa 2001/29

- 6 Motyw 9 dyrektywy 2001/29 ma następujące brzmienie:

„Wszelka harmonizacja praw autorskich i pokrewnych opiera się na wysokim poziomie ochrony, odkąd [ponieważ] prawa te mają zasadnicze znaczenie dla twórczości intelektualnej [...]”.

- 7 Zgodnie z art. 3 ust. 1 tej dyrektywy:

„Państwa członkowskie powinny zapewnić autorom wyłączone prawo do zezwalania, lub zabrania, na jakiegokolwiek publiczne udostępnianie ich utworów, drogą przewodową lub bezprzewodową, włączając podawanie do publicznej wiadomości ich utworów w taki sposób, że osoby postronne mają do nich dostęp w wybranym przez siebie miejscu i czasie”.

- 8 Artykuł 5 ust. 3 lit. o) wspomnianej dyrektywy stanowi:

„Państwa członkowskie mogą przewidzieć wyjątki lub ograniczenia w odniesieniu do praw określonych w art. 2 i 3 w następujących przypadkach:

[...]

- o) korzystania w niektórych innych przypadkach o mniejszym znaczeniu, jeśli wyjątki lub ograniczenia są już przewidziane w prawie krajowych i o ile dotyczy jedynie analogicznych form korzystania i nie narusza swobodnego obrotu towarów i usług na obszarze Wspólnoty, bez naruszania innych wyjątków i ograniczeń zawartych w niniejszym artykule”.

Prawo austriackie

- 9 Zgodnie z § 17 Urheberrechtsgesetz (ustawy o prawie autorskim, BGBl. 111/1936), w brzmieniu wynikającym z BGBl. I, 99/2015:

„(1) Autor ma wyłączone prawo do nadawania utworu za pośrednictwem radia i telewizji lub w podobny sposób.

(2) Za nadawanie drogą radiowo-telewizyjną uznaje się umożliwianie z miejsca położonego w kraju lub za granicą odbioru utworu przez odbiorców w kraju w sposób podobny jak za pośrednictwem radia lub telewizji, lecz za pośrednictwem łączy.

(3) Transmisja programów radiowo-telewizyjnych

[...]

2. za pośrednictwem zbiorczej instalacji antenowej

[...]

- b) jeżeli do instalacji przyłączonych jest nie więcej niż 500 użytkowników,

nie jest uważana za nowe nadawanie drogą radiowo-telewizyjną. W pozostałych przypadkach równoczesna, pełna i niezmieniona transmisja programów radiowo-telewizyjnych [krajowej organizacji radiowo-telewizyjnej (ORF)] za pośrednictwem łączy w kraju jest uważana za część pierwotnego nadawania drogą radiowo-telewizyjną”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 10 AKM jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi.
- 11 Zürs.net jest operatorem sieci kablowej w Zürs (Austria), za pośrednictwem której transmituje programy telewizyjne i radiowe, pierwotnie nadawane w odniesieniu do niektórych z tych programów przez krajową organizację radiowo-telewizyjną (ORF), a w odniesieniu do pozostałych – przez innych nadawców radiowo-telewizyjnych. Sąd odsyłający wskazuje, że w dniu wydania postanowienia odsyłającego do sieci kablowej Zürs.net było przyłączonych około 130 abonentów.
- 12 AKM żąda od Zürs.net udzielenia jej informacji o liczbie abonentów przyłączonych w kilku wskazanych datach do sieci kablowej, której jest operatorem, oraz o nadawanych treściach. AKM żąda także po sprawdzeniu udzielonych informacji zapłaty przez Zürs.net stosownego wynagrodzenia.
- 13 W ocenie Zürs.net na podstawie dotyczącego małych, liczących co najwyżej 500 abonentów instalacji § 17 ust. 3 pkt 2 lit. b) Österreichisches Urheberrechtsgesetz, w brzmieniu wynikającym z BGBl. I, 99/2015, nadawanych przez nią programów nie można uważać za nowe programy radiowo-telewizyjne i z tego względu nie ma ona obowiązku udzielenia informacji żądanych przez AKM.
- 14 AKM uważa, że przepis ten jest niezgodny zarówno z prawem Unii, jak i z konwencją berneńską.
- 15 W tych okolicznościach Handelsgericht Wien (sąd gospodarczy w Wiedniu, Austria), rozpatrujący spór pomiędzy AKM a Zürs.net, postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy wykładni art. 3 ust. 1 lub art. 5 dyrektywy [2001/29] lub art. 11 bis ust. 1 pkt (ii) konwencji berneńskiej należy dokonywać w taki sposób, że regulacja, zgodnie z którą transmisja programów radiowo-telewizyjnych za pośrednictwem »zbiornych instalacji antenowych«, takich jak instalacja strony pozwanej w postępowaniu głównym:

- a) nie stanowi nowego nadawania drogą radiowo-telewizyjną, jeżeli do instalacji nie jest przyłączonych więcej niż 500 użytkowników, lub
- b) stanowi część pierwotnego nadawania drogą radiowo-telewizyjną, jeżeli chodzi o równoczesną, pełną i niezmienną transmisję programów Österreichischer Rundfunk za pośrednictwem łącz w kraju (Austrii),

a korzystanie to nie jest objęte innym wyłącznym prawem publicznego udostępniania na odległość w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 i z tego tytułu nie jest zależne od zgody autora i nie wymaga też uiszczenia wynagrodzenia, jest niezgodna z prawem Unii lub przepisami konwencji berneńskiej jako umowy międzynarodowej zaliczającej się do dorobku prawnego Unii?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 16 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 3 ust. 1 lub art. 5 dyrektywy 2001/29, lub też art. 11 bis ust. 1 pkt (ii) konwencji berneńskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które stanowi, że z tytułu wyłącznego prawa do publicznego udostępniania wymogiem uzyskania zezwolenia autora nie są objęte:
 - ani równoczesna, pełna i niezmienną transmisja za pośrednictwem kabli na terytorium krajowym programów nadawanych przez krajową organizację radiowo-telewizyjną,

— ani nadawanie za pośrednictwem zbiorczej instalacji antenowej, gdy do tej instalacji przyłączonych jest nie więcej niż 500 abonentów.

17 Pytanie to należy rozpatrzyć w dwóch etapach.

18 I tak w pierwszej kolejności należy określić, czy równoczesna, pełna i niezmieniona transmisja za pośrednictwem kabli na terytorium krajowym programów nadawanych przez krajową organizację radiowo-telewizyjną, taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, może stanowić „publiczne udostępnianie” w rozumieniu art. 3 pkt 1 dyrektywy 2001/29 lub art. 11 bis ust. 1 pkt (ii) konwencji berneńskiej.

19 W tym względzie należy zauważyć, że art. 11 bis ust. 1 pkt (ii) konwencji berneńskiej przewiduje, że autorzy dzieł literackich i artystycznych korzystają z wyłącznego prawa do udzielania zezwoleń na wszelkie publiczne rozpowszechnianie za pomocą środków przekazu przewodowego lub bezprzewodowego dzieł nadawanych drogą radiowo-telewizyjną, jeśli to rozpowszechnianie jest dokonywane przez inną organizację niż ta, która je nadała pierwotnie.

20 Co się tyczy art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, stanowi on, że państwa członkowskie powinny zapewnić autorom wyłączne prawo do zezwalania, lub zabraniać, na jakiegokolwiek publiczne udostępnianie ich utworów, drogą przewodową lub bezprzewodową, włączając podawanie do publicznej wiadomości ich utworów w taki sposób, że osoby postronne mają do nich dostęp w wybranym przez siebie miejscu i czasie.

21 Należy stwierdzić, że art. 3 ust. 1 odpowiada co do istoty art. 11 bis ust. 1 pkt (ii) konwencji berneńskiej. Gdy Trybunał dokonuje zatem wykładni pojęcia „publicznego udostępniania” w rozumieniu wspomnianego art. 3 ust. 1, na mocy utrwalonego orzecznictwa Trybunału czyni to w zgodzie ze wspomnianym postanowieniem konwencji berneńskiej (zob. podobnie wyrok z dnia 7 grudnia 2006 r., SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, pkt 40, 41).

22 Trybunał orzekł już, że pojęcie „publicznego udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 zawiera dwie przesłanki wymagające łącznego spełnienia: mianowicie chodzi o „czynność udostępnienia” utworu i udostępnienie tego ostatniego „publiczności” (zob. wyrok z dnia 31 maja 2016 r., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, pkt 37).

23 Dokładniej z orzecznictwa Trybunału wynika, po pierwsze, że czynność udostępniania oznacza każde transmitowanie chronionych utworów, niezależnie od wykorzystywanego środka lub procesu technologicznego, a każda transmisja z wykorzystaniem szczególnego technicznego sposobu przekazu musi co do zasady uzyskać indywidualne zezwolenie autora tego utworu (zob. wyrok z dnia 31 maja 2016 r., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, pkt 38, 39).

24 Po drugie, aby wchodziły w zakres pojęcia „publicznego udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, chronione utwory powinny zostać faktycznie udostępnione „publiczności”, przy czym pojęcie „publiczności” odnosi się do nieokreślonej liczby potencjalnych odbiorców i zakłada ponadto dość znaczną liczbę osób (zob. wyrok z dnia 31 maja 2016 r., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, pkt 40, 41).

25 Trybunał orzekł już, że transmisja chronionych utworów przez organizację inną niż ta, która uzyskała zezwolenie na pierwotne udostępnienie, stanowi „publiczne udostępnienie” w rozumieniu tego przepisu, gdy odbiorcą transmisji jest nowa publiczność, czyli publiczność, której zainteresowane podmioty praw autorskich nie brały pod uwagę podczas udzielania pierwotnego zezwolenia na wykorzystywanie ich utworów (zob. podobnie wyrok z dnia 31 maja 2016 r., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 26 W niniejszym przypadku okoliczność, że w sprawie głównej rozpatrywana transmisja odbywa się drogą kablową, czyli za pomocą środka technicznego innego od środka stosowanego podczas pierwotnej transmisji drogą radiowo-telewizyjną, pozwala stwierdzić, że Zürs.net dokonuje udostępnienia w rozumieniu art. 3 dyrektywy 2001/29.
- 27 Należy jednak jeszcze sprawdzić, czy udostępnienie to jest przeznaczone dla nowej publiczności, innej niż publiczność, dla której były przeznaczone programy nadawane przez ORF.
- 28 Z niezakwestionowanych w tym względzie przez AKM uwag Zürs.net wynika, że gdy zainteresowane podmioty praw autorskich udzielają zezwolenia ORF na nadanie drogą radiowo-telewizyjną, mają świadomość okoliczności, że programy nadawane przez tę organizację krajową mogą być obierane przez wszystkie osoby, które znajdują się na terytorium krajowym.
- 29 Skoro rozpowszechnianie chronionych utworów drogą kablową odbywa się, jak wynika to z brzmienia pytania prejudycjalnego, na terytorium krajowym, a odnośne osoby były z tego względu brane pod uwagę przez podmioty praw autorskich podczas udzielania przez nie zezwolenia na pierwotne nadanie tych utworów przez krajową organizację radiowo-telewizyjną, to publiczności objętej rozpowszechnianiem wspomnianych utworów przez Zürs.net nie można uznać za nową publiczność.
- 30 Wynika z powyższego, że transmisja programów dokonywana w warunkach określonych w pkt 18 niniejszego wyroku nie stanowi publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29. Taka transmisja nie jest zatem uzależniona od wymogu uzyskania przewidzianego w tym przepisie zezwolenia podmiotów praw autorskich.
- 31 W drugiej kolejności sąd odsyłający zastanawia się nad tym, czy ustawodawstwo krajowe, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, przewidujące, że transmisja programów za pośrednictwem zbiorczej instalacji antenowej, do której przyłączonych jest co najwyżej 500 abonentów, nie jest uważana za nowe nadawanie drogą radiowo-telewizyjną, jest objęta art. 5 dyrektywy 2001/29, a w szczególności ust. 3 lit. o) tego artykułu, i czy podmioty rozpowszechniające takie programy transmitowane za pomocą takich instalacji antenowych mogą być zwolnione z wymogu uzyskania zezwolenia podmiotu prawa autorskiego. Z wyjaśnień sądu odsyłającego wynika bowiem, że można uznać, iż Zürs.net jest operatorem „małej zbiorczej instalacji antenowej” w rozumieniu ustawodawstwa krajowego.
- 32 W tym względzie należy przypomnieć przede wszystkim, że jak Trybunał podkreślił w pkt 25 niniejszego wyroku, transmisja chronionych utworów przez organizację inną niż ta, która uzyskała zezwolenie na pierwotne udostępnienie, stanowi publiczne udostępnienie w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, gdy odbiorcą transmisji jest nowa publiczność, czyli publiczność, której zainteresowane podmioty praw autorskich nie brały pod uwagę podczas udzielania pierwotnego zezwolenia na wykorzystywanie ich utworów.
- 33 W niniejszym przypadku z postanowienia odsyłającego wynika, że „mała zbiorcza instalacja antenowa” Zürs.net umożliwia transmisję, poza programami ORF, również programów innych nadawców mających siedziby w innych państwach członkowskich, tak że takie transmisje można uważać za publiczne udostępnianie w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29. To do sądu odsyłającego należy dokonanie niezbędnych ustaleń w tym względzie.
- 34 W tych okolicznościach należy zastanowić się, czy operatorzy wspomnianych małych zbiorczych instalacji antenowych mogą być zwolnieni z wymogu uzyskania zezwolenia podmiotu prawa autorskiego na podstawie wyjątków przewidzianych w art. 5 dyrektywy 2001/29.
- 35 W tym względzie z art. 5 ust. 3 lit. o) dyrektywy 2001/29 wynika, że państwa członkowskie mogą przewidzieć wyjątki lub ograniczenia w odniesieniu do praw określonych w art. 2 i 3 tej dyrektywy, gdy chodzi o korzystanie w niektórych innych przypadkach o mniejszym znaczeniu, jeśli wyjątki lub

ograniczenia są już przewidziane w prawie krajowym i o ile dotyczy to jedynie analogowych form korzystania i nie narusza swobodnego obrotu towarów i usług na obszarze Unii Europejskiej, bez naruszania innych wyjątków i ograniczeń zawartych w tym artykule.

- 36 Wskutek tego, że art. 5 ust. 3 lit. o) dyrektywy 2001/29 odsyła w szczególności do art. 3 tej dyrektywy, stanowi on przepis, który może wprowadzać odstępstwo od prawa do publicznego udostępniania przewidzianego we wspomnianym art. 3.
- 37 Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przepisy dyrektywy wprowadzające odstępstwo od ogólnej zasady ustanowionej w tej dyrektywie należy poddawać ścisłej wykładni (wyroki: z dnia 16 lipca 2009 r., Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, pkt 56; a także z dnia 10 kwietnia 2014 r., ACI Adam i in., C-435/12, EU:C:2014:254, pkt 22).
- 38 Wynika stąd, że różne wyjątki i ograniczenia przewidziane w art. 5 ust. 3 dyrektywy 2001/29, w tym w art. 5 ust. 3 lit. o), należy poddać ścisłej wykładni (zob. podobnie wyrok z dnia 1 grudnia 2011 r., Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, pkt 109).
- 39 W postępowaniu głównym z akt sprawy przedstawionych Trybunałowi wynika, że ustawodawstwo krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym zezwala podmiotom gospodarczym na prowadzenie działalności w dziedzinie nadawania chronionych utworów za pośrednictwem zbiorczych instalacji antenowych, w szczególności bez obowiązku zwrócenia się do autorów tych utworów o zezwolenie z tytułu przysługującego im prawa do publicznego udostępniania, pod warunkiem że do takiej instalacji antenowej przyłączonych jest nie więcej niż 500 abonentów.
- 40 Wspomniana określona ustawowo możliwość może przemawiać do podmiotów gospodarczych chcących z niej skorzystać oraz prowadzić do stałego i równoczesnego korzystania z wielu zbiorczych instalacji antenowych. W rezultacie może to doprowadzić na całości terytorium krajowego do sytuacji, w której znaczna liczba abonentów będzie mieć równocześnie dostęp do rozpowszechnianych w ten sposób programów.
- 41 Trybunał zaś orzekł już, że właśnie kryterium łącznej liczby potencjalnych odbiorców mających dostęp do tego samego utworu równocześnie stanowi ważny element pojęcia „publiczny”, a w rezultacie istotny element publicznego udostępniania podlegającego wymogowi uzyskania zezwolenia od danego podmiotu prawa autorskiego (zob. podobnie wyrok z dnia 31 maja 2016 r., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, pkt 42–44).
- 42 I tak, przy uwzględnieniu ścisłej wykładni, jaką należy nadać art. 5 ust. 3 lit. o) dyrektywy 2001/29, a także określonego w motywie 9 tej dyrektywy celu obejmującego wysoki poziom ochrony praw autorskich, ustawodawstwa krajowego, takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zezwalającego wielu podmiotom gospodarczym na równoczesne rozpowszechnianie chronionych utworów za pośrednictwem zbiorczych instalacji antenowych o ograniczonej liczbie przyłączonych abonentów bez uzyskania zgody autorów, nie można uważać w szczególności ze względu na jego kumulatywny skutek określony w pkt 40 niniejszego wyroku za „korzystanie w niektórych [...] przypadkach o mniejszym znaczeniu” w rozumieniu tego art. 5 ust. 3 lit. o).
- 43 W tych okolicznościach, bez konieczności badania, czy zostały spełnione pozostałe przesłanki określone w art. 5 ust. 3 lit. o) dyrektywy 2001/29, należy stwierdzić, że ustawodawstwo krajowe takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym nie mogło zostać uchwalone w ramach przyznanej państwom członkowskim możliwości przewidzenia wyjątków lub ograniczeń w odniesieniu do praw określonych w art. 2 i 3 tej dyrektywy. W rezultacie ustawodawstwo takie musi być zgodne z zasadą wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, według której autorom chronionych utworów przysługuje wyłączne prawo do zezwalania na ich publiczne udostępnianie lub do zabrania tego.

44 Biorąc pod uwagę całość powyższych rozważań, na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że:

- art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 i art. 11 bis konwencji berneńskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które stanowi, iż z tytułu wyłącznego prawa do publicznego udostępniania wymogiem uzyskania zezwolenia autora nie jest objęta równoczesna, pełna i niezmieniona transmisja za pośrednictwem kabli na terytorium krajowym programów nadawanych przez krajową organizację radiowo-telewizyjną, o ile transmisja ta stanowi zwykły środek techniczny udostępniania i została wzięta pod uwagę przez autora utworu podczas udzielania zezwolenia na jego pierwotne udostępnienie, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego;
- art. 5 dyrektywy 2001/29, a w szczególności ust. 3 lit. o) tego artykułu, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które stanowi, iż z tytułu wyłącznego prawa do publicznego udostępniania wymogiem uzyskania zezwolenia autora nie jest objęte nadawanie za pośrednictwem zbiorczej instalacji antenowej, gdy do tej instalacji przyłączonych jest nie więcej niż 500 abonentów, i że z tego względu ustawodawstwo to musi być stosowane zgodnie z art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

W przedmiocie kosztów

45 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym i art. 11 bis Konwencji berneńskiej o ochronie dzieł literackich i artystycznych z dnia 9 września 1886 r., w brzmieniu wynikającym z aktu paryskiego z dnia 24 lipca 1971 r., zmienionej w dniu 28 września 1979 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które stanowi, iż z tytułu wyłącznego prawa do publicznego udostępniania wymogiem uzyskania zezwolenia autora nie jest objęta równoczesna, pełna i niezmieniona transmisja za pośrednictwem kabli na terytorium krajowym programów nadawanych przez krajową organizację radiowo-telewizyjną, o ile transmisja ta stanowi zwykły środek techniczny udostępniania i została wzięta pod uwagę przez autora utworu podczas udzielania zezwolenia na jego pierwotne udostępnienie, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

Artykuł 5 dyrektywy 2001/29, a w szczególności ust. 3 lit. o) tego artykułu, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które stanowi, iż z tytułu wyłącznego prawa do publicznego udostępniania wymogiem uzyskania zezwolenia autora nie jest objęte nadawanie za pośrednictwem zbiorczej instalacji antenowej, gdy do tej instalacji przyłączonych jest nie więcej niż 500 abonentów, i że z tego względu ustawodawstwo to musi być stosowane zgodnie z art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

Podpisy